

DET ER IKKE GULL ALT SOM GLIMRER.

Av Dagfinn M. Pedersen

Det har jeg nå fått bevist. For flere år siden fikk jeg informasjon om et gullskjerp ved sydenden av et vann like utenfor Risør. Skjerpets var forsøkt funnet, uten hell, og blodet forbeholdt seg rolig og ved normal temperatur, selv om jeg skrev meg et lite spørsmålstejn bak øret. Man vet jo aldri, gull kan man finne i Norge fremdeles.

Så i år bød anledningen seg. Jeg var i min nises konfirmasjon, og i et ubevoktet øyeblikk tok jeg en liten luftetur over til en nabo jeg kjente, en amatørgeolog.

Han hadde funnet skjerpets og hadde også snakket med noen gamle i området som husket historien. Sammen med informasjon ifra bygdebøkene ble historien ganske optimistisk: En større brakkeby for arbeidere var planlagt sammen med driftsbygningen og det hele. Et rosenrødt håp måtte ha vært knyttet til dette skjerpets i sin tid.

Laglig feltantrekk hadde jeg i bilen, og med lånte støvler bar det iveri. Hvis der var gull så skulle det finnes. Synet av skjerpets ga med en gang grunn til mistanke. Med forhåpninger om å beskjeftige et halvt hundre arbeidere så var det sørgelig lite arbeid som var gjort. Et område på 1 x 2 meter var skutt ut av en kvartsgang som heller ikke var imponerende stor. Malmhaugen lå der fremdeles og vi banket og slo. Det nærmeste vi kom var til svovelkis.

Jeg tok med noen av de mest lovende stykkene og fikk de analysert. Analysene ble gjort på svært nøyaktig utstyr og viste: null gull.

Eller for å være nøyaktig, hvis der er gull så må det være under 25 ppb Au (mindre enn 25 milligram pr. tonn malm). En sølvanalyse gav 1,5 ppmAg (1,5 g per tonn malm).

Var det hele en bløff, eller er det en bekreftelse på at amerikanernes uttrykk for svovelkis »fool's gold», har sin berettigelse? Kanskje en fremadstrebbende entreprenør som i sin tid trengte litt blest om seg for å sikre kredittverdigheten? Min teori går ut på følgende: Finneren ble lurt av svovelkisen og sendte fluksens prøver avgårde for å bestemme gullinnhold og drivverdighet. I påvente av svar la han sine storslåtte planer for alle som ville høre på. Da så svaret endelig kom ble han bitter og innsluttet og nevnte ikke prosjektet mer. Men hans storslåtte planer levde videre og fant veien til historiebøkene. Eller vi var på feil skjerpets? Det er jo nesten synd å drepe slike gode historier med noe så trivielt som et analyseresultat?

Det hører forøvrig med til historien at alle gjestene var gått før jeg endelig glad og fornøyd fant tilbake til dagens egentlige høydepunkt – konfirmasjonen.

MESSE I DANMARK – 1982

**Vi er forsikret om at det blir messe igjen i Danmark.
Tid og sted er ikke fastlagt, men det blir rundt månedsskiftet
august september.**